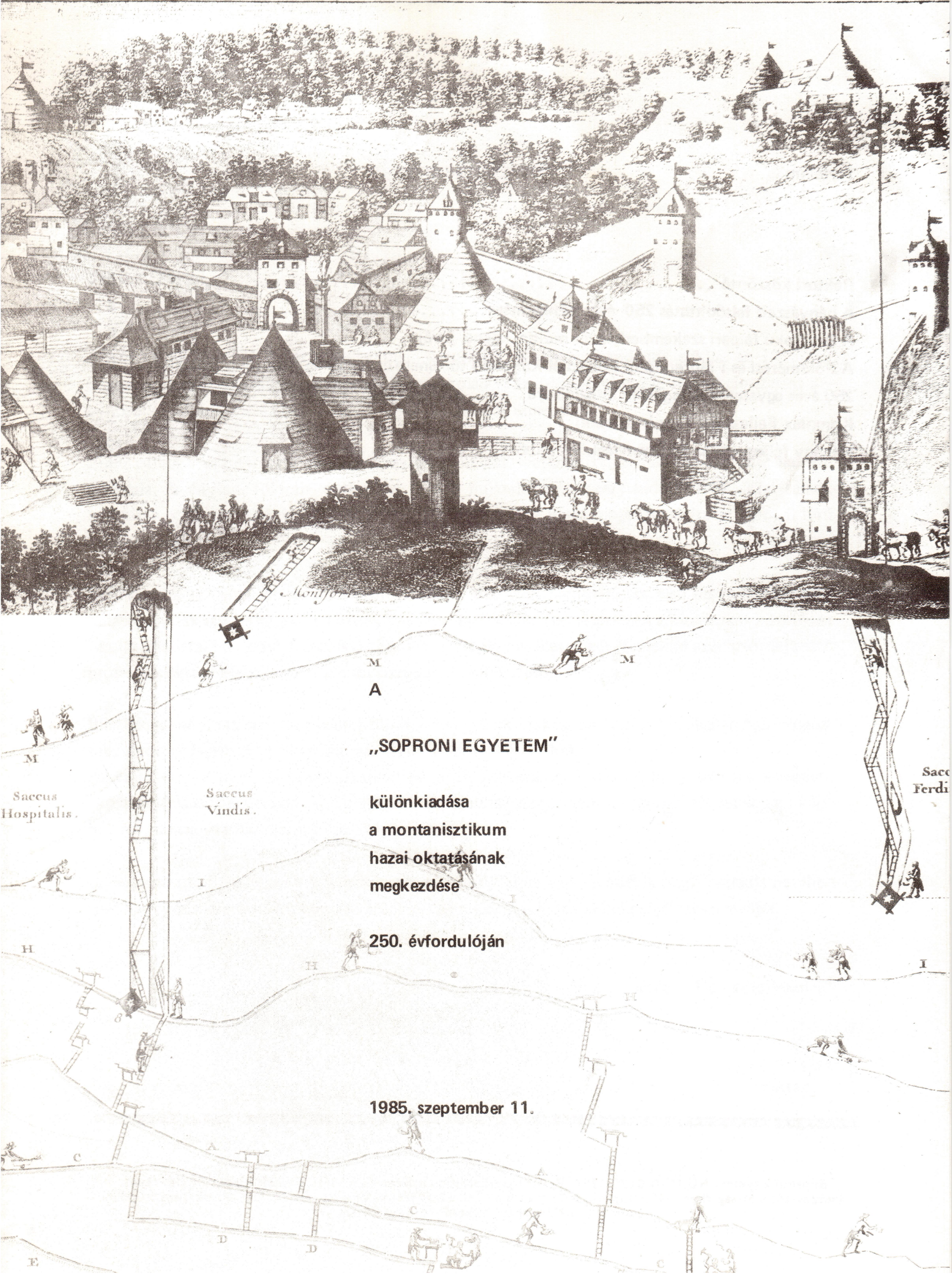

A

„SOPRONI EGYETEM"

különkiadása
a montanisztikum
hazai oktatásának
megkezdése

250. évfordulóján

1985. szeptember 11.

Tartalom

Rektori köszöntő 3
A bányászati felsőoktatás 250 éves jubileumára 4
A felsőfokú faipari szakemberképzés múltja, jelene, jövője 5
A Földmérési és Földrendezői Főiskolai Kar rövid története és fejlesztésének főbb feladatai . 6
250 éves egyetemünk legősibb intézménye 8
Komplex Fejlesztési Terv (részletek) 9
Néhány feljegyzés az EFE vendégkönyveiből 13

Soproni Egyetem HU ISSN 0139-4274. Felelős szerkesztő:: Dr.Németh András. Felelős kiadó: Dr.Gál János. Szerkesztőbizottság címe: 9400 Sopron, Bajcsy Zs.u.4. Tel.:11-100/289. Készült az EFE Jegyzetsokszorosítójában 700 példányban. Vezető: Dr.Rácz József

REKTORI KÖSZÖNTŐ

Tisztelt Olvasó!

Abból az alkalomból, hogy egyetemünk „ősszülője", a selmeci akadémia elődje, az 1725-ben létesített, a világ legrégibb „gyakorlati bányaiskolája", az 1735. június 22-i instrukció szerint Bányatisztképző Intézetté alakult át, 250 éves jubileumot ünneplünk.

Emlékezünk a montanisztikum, a bányászat, kohászat, matematika, kémia, gépészet, mechanika, geodézia, ásványtan, földtan, erdészet s egyéb műszaki és természettudományok oktatásának, kutatásának és magasszinvonalú gyakorlati alkalmazásának hazai megalapozására és európai hírű kifejlesztésére.

Emlékezünk az Alma Mater első professzorára, Mikoviny Sámuelre, az első instruensekre azaz tanárokra csakúgy, mint az első expektánsokra, tanulókra. Természetesen a pionirokat követő, az iskolát akadémiává, majd főiskolává, később egyetemmé, illetve egyetemekké szervező, fejlesztő professzorokra, oktatókra úgyszintén tisztelettel emlékezünk.

Büszkén gondolunk az Alma Mater minden fiára, akik szaktudományaink szolgálatában dolgoztak, alkottak hazánkban és a világ más tájain maradandó értékeket.
Az emlékezés, a múlt tisztelete alkalmat és további lehetőséget ad arra, hogy erőt meríthessünk napjaink feladataihoz. Történelmi feladat számunkra, hogy méltók legyünk elődeink munkájához ma, szocialista hazánk országépítésében.

A soproni utód, egyetemünk nevében, az erdészek, faiparosok, geodéták nagy családja nevében tisztelettel és szeretettel köszöntöm a 250 éves jubileum minden emlékezőjét, résztvevőjét.

Jó szerencsét! Üdv az erdésznek!

Dr.Gál János
rektor

A BÁNYÁSZATI FELSŐOKTATÁS 250 ÉVES JUBILEUMÁRA

A miskolci Nehézipari Műszaki Egyetem a napokban tartotta ünnepi tanácsülését a felsőfokú bányászati oktatás kezdetének 250 éves évfordulója emlékére. A magyar műszaki felsőoktatás megindulását jelentő évforduló ünnep számunkra is. Erdészeti felsőoktatásunk olyan sok szállal kötődik a bányászatihoz, hogy joggal ünnepeltük testvér karunkkal együtt. A legrégibb és legszorosabb kapcsolódás a könyvtárak között áll fent, erről azonban más cikkből értesülhetnek az olvasók.

A Selmecbányán 1735-ben alapított bányatisztképző iskolát Mária Terézia 1770-ben megreformálva, akadémiai rangra emelte. A bányászat állandó és fejlődésével fokozódó faanyag igénye tette szükségessé, hogy ennek biztosítására foglalkozzanak az erdészettel, erdőgazdálkodással is. Amint a királynő szervezési rendeletében erre határozott utasítás is található: „az erdészet oktatására is fordítsanak azonban gondot, annál is inkább, mert az erdészet művelésére a bányászatnak elkerülhetetlenül szüksége van." A rendelkezés értelmében a Bányászati Akadémia oktatásában így helyet kapott az „erdőgazdászat" is. Ennek megfelelően az erdészeti felsőoktatás csiráit a bányászatiban találjuk meg.

Európa államaiban a felsőfokú erdészeti szakoktatás változatos elhelyezésével találkozunk. Egyes országokban az agrár, míg máshol a műszaki vagy tudományegyetemek keretei között kapott helyet az erdészet oktatása, de előfordul az önálló intézmény is.

Hazánkban a bányászat és erdészet erős gazdaságtörténeti kapcsolatai miatt – amint fentebb már rámutattam – a bányászati oktatás keretei között találjuk meg az erdészetinek a csiráit. Ilyen előzmények mellett azután természetesnek, vagy éppen szükségszerűnek tűnik, hogy Alma Materünk elődintézményének az Erdészeti Tanintézet felállítására Selmecbányán, a Bányászati Akadémia mellett került sor 1808-ban. Ekkor még mindkét szervezet a Habsburg-birodalom szakembereinek képzésére volt rendelve, ezért oktatási nyelve német volt.

A Tanintézetnek és a Bányászati Akadémiának a közös székhelyen kezdetben csak laza kapcsolatai voltak, 1846-ban azonban sor került a két intézmény összevonására Bányászati és Erdészeti Akadémia címmel, amely egyben az erdészeti felsőoktatás színvonalának emelkedését is jelentette.

Ettől az időtől kezdve számos átszervezésen, történelmi sorsfordulón keresztül együtt folyt a bányászat, azután a bányászat és kohászat és az erdészet oktatása egészen századunk fordulójáig. Az 1848/49-es polgári forradalom és szabadságharc, az 1867-es kiegyezést követően az Akadémia magyar intézménnyé történt átalakítása, a Főiskolai cím elnyerése (1904), a székhelyváltozás (Selmec-Sopron, 1919), a Tanácsköztársaság (1919) új otthon elfoglalása (1922), a műszaki jelleget kidomborító új elnevezés (Bányamérnöki és Erdőmérnöki Főiskola, 1922), a József Nádor Műszaki és Gazdaságtudományi Egyetemhez való csatolás Bánya-, Kohó- és Erdőmérnöki Karként (1934), a felszabadulás (1945) ezt követően pedig az államforma (Köztársaság, Népköztársaság) és a társadalmi rendszer gyökeres változása egy intézményben találta és érintette a testvér szakokat. Csupán 1949-ben történt meg a szétválás, amikor a Kar bánya- és kohómérnöki szakját a Miskolcon alapított új Nehézipari Műszaki Egyetemre helyezték át, míg az erdőmérnöki szak egyetemi rangú főiskolaként (Erdőmérnöki Főiskola) Sopronban maradt.

A bányászati, illetve bányászati és kohászati felsőoktatással 140 évig tartó kezdetben lazább, majd szoros testvéri kapcsolat helyileg szétszakadt ugyan, azonban nem szünt meg. A Selmecbányán kialakult diákhagyományok tovább élnek mindkét egyetem hallgatói között, ápolva és fenntartva a közös múlt emlékét. Számon tartjuk testvérintézményünk fejlődését, hasonlóan ők is a miénket és közösen örülünk egymás sikereinek, az intézmények fejlődésének. Ezért tekintjük magunkénak a bányászati felsőoktatás 250 éves jubileumát és kívánunk a testvér karnak a jövőben is töretlen fejlődést és

Jó szerencsét!

Dr.Igmándy Zoltán
az Erdőmérnöki Kar dékánja

A FELSŐFOKÚ FAIPARI SZAKEMBERKÉPZÉS MÚLTJA, JELENE, JÖVŐJE

A felsőfokú faipari szakmai oktatás csírái Selmecig nyúlnak vissza. A Bányászati Akadémia alapítólevelében foglaltak szerint „az erdészeti oktatást biztosítani kell az erdőművelés és fahasználatból, a fa feldolgozásáról....". Ennek alapján a magyar faipari felsőfokú szakmai képzést a selmeci Akadémia alapításától számíthatjuk.

A faipar mérnökigényét mintegy másfél évszázadon keresztül az erdőmérnökképzés biztosította az elsődleges faipari szakmai ismeretek oktatásával. Nagynevű elődeink a faipari stúdiumok oktatásában is maradandót alkottak. Mindenekelőtt Szécsi Zsigmond, Csiby Lőrinc, Téglás Károly, Krippel Móric, Török Béla, Pallay Nándor és Lámfalussy Sándor munkájára gondolunk, többek között.

Az erdőgazdálkodás és a faipar fejlődésével egyre nőtt a szakmai ismeretanyag és ezzel együtt a szakosodás igénye is. Ennek az igénynek a kielégítésére 1950-től Sopronban az Erdőmérnöki Főiskolán faipari tagozat létesült. Akkor a faipari mérnökképzés célja volt a fenntartott és ezután létesítendő faipari telepek, gyárak, fűrész-, furnér-, rétegelt- és farostlemezek, fatelítő, falepárló berendezések számára megfelelő erdőgazdasági előképzettséggel rendelkező mérnökök képzése, akik jártasak a fa mechanikai és kémiai technológiájában. Ez a tagozat rövid életű volt. Ezt követően a Budapesti Műszaki Egyetemen folyt faipari mérnökképzés 1956-ig.

Sorsforduló volt a faipari mérnökképzésben az 1957. év, amikor Sopronban 19 fővel nappali tagozaton megindult a faipari mérnökképzés.

A képzés a magyar adottságok miatt kezdettől fogva általános jellegű, amelynek tananyaga 65 % faipari gyártástechnológiák, 24 % faipari gépészet és automatizálás és 11 % ökonómia és munkaszervezés. A szakosodást a képzés során a Tudományos Diákköri tevékenység, a fakultatív tantárgyak, a diploma választott témája, az oklevél megszerzése után pedig a gyakorlati tevékenység adott területe, és a posztgraduális képzés biztosítja. Részben ez az oka annak, hogy végzett faipari mérnökeink az oklevél megszerzését követő 4-5 év után kerülnek képességeiknek, érdeklődési területüknek megfelelő munkakörbe. A faipar gyorsütemű fejlődése, ipari jellegének erősödése egyre sürgetőbben igényelte a teljes szakemberlánc biztosítását, ezért 1971-ben sor került a faipari üzemmérnökképzés beindítására is. A képzés 3 éves oktatási idővel, úgynevezett párhuzamos tanterv szerint valósult meg, vagyis a mérnök- és üzemmérnökképzés egymástól független, önálló tanterv szerint folyik. 1985-től levelező képzéssel papíripari mérnökképzést indítottunk a Karon, papíripari üzemmérnökök számára, kiegészítő képzés formájában.

A Faipari Mérnöki Kar 9 tanszékén 4 egyetemi tanár, 5 egyetemi docens, 24 egyetemi adjunktus, 4 egyetemi tanársegéd, 3 testnevelő tanár, 5 szakoktató és 5 tudományos kutató végzi az oktató-nevelő és kutató munkát. A két szak nappali és levelező tagozatain 1985. évben 331 hallgató tanul kedvező körülmények között.

Az évente diplomát szerzett 60-70 fő fiatal faipari szakemberünk évek óta 150-200 álláshely közül választhatja ki leendő munkahelyét. A Kar egyik legsúlyosabb problémája, hogy az ipar ilyen mérvű igényeinek alig tud megfelelni beiskolázási gondjai miatt. A felvételre jelentkezők száma az utóbbi néhány évben demográfiai és egyéb problémák miatt visszaesett.

A Faipari Mérnöki Karon eddig oklevelet szerzett 894 fő faipari mérnök és 521 fő faipari üzemmérnök, akik a népgazdaság legkülönbözőbb területein dolgoznak. Legtöbben a faiparban helyezkedtek el, de helyt állnak mérnökeink, üzemmérnökeink az oktatási intézményekben, kutató intézetekben és a faipartól teljesen idegen területeken is.

Az 1984/85. tanévtől a mérnöki szakon és az 1985/86. tanévtől az üzemmérnöki szakon új tantervek szerint indítottuk a képzést. Az új tantervek mindenek előtt tartalmi korszerűsítést tartalmaznak, a képzés időtartama és struktúrája változatlan marad. A fejlesztés során a szakmaspecifikus alapképzést erősítettük új tantárgyak bevezetésével, a tantárgyak ésszerű átcsoportosításával. A módosítások lehetővé teszik a technológiai tárgyak közös műveleti alapokon történő tárgyalására való fokozatos áttérést.

A következő időszakban nappali tagozaton tervezzük megszervezni a papíripari mérnökképzést. Ebben a munkában szeretnénk együttműködni a hazai Papíripari Vállalat és Papíripari Kutató Intézet mellett a pozsonyi Cellulóz és Papír-kémiai Kutató Intézettel.

A Faipari Mérnöki Kar kiemelt feladata a tartalmi korszerűsítés mellett a generáció-váltás zökkenőmentes végrehajtása. Nem könnyű feladat ez, mert ma már nagyok a követelmények, az elvárások a fiatal oktatók előléptetésekor. Szeretnénk olyan egyéniségekkel felváltani a nyugdíjba menő professzorainkat, akiket a szakmai közvélemény mellett a Tudományos Akadémia is elfogad. Örömmel mondhatom, hogy vannak ilyen fiataljaink. Közülük dolgoznak egyetemünkön mint oktatók, kutatók és dolgoznak a gyakorlatban is.

A generáció-váltással párhuzamosan tervezzük felújítani anyagvizsgáló laboratóriumainkat, mert az utóbbi években műszereink, laboratóriumi berendezéseink műszakilag és erkölcsileg is kiöregedtek, nehezen tudjuk követni a világszínvonalat az oktató és kutató munkánk során.

Mi, a Kar oktatói, akik feladatul kaptuk elődeinktől, jelenlegi kollégáinktól, a szakmától a faipari és papíripari mérnökképzés, a faipari üzemmérnökképzés felelősségteljes munkáját, szeretnénk nagymúltú intézményünk hírnevét színvonalas felsőfokú szakemberképzéssel öregbíteni.

Szeretnénk elődeinknek, volt tanárainknak, a faipari mérnökképzés alapítóinak méltó utódai lenni, akik a szakmai ismeretek átadása mellett szakmaszeretetre, kollegalitásra, a dolgozó ember tiszteletére is megtanítottak bennünket.

Szeretnénk saját utódainkat is kinevelni, hogy nekünk is legyenek követőink, akik biztosítani fogják utánunk ennek a szép – számunkra legszebb – szakmának a felsőfokú végzettségű faipari és papíripari szakembereket.

Dr.Hargitai László
okl.faipari mérnök
tanszékvezető egyetemi docens
a Faipari Mérnöki Kar dékánja

A FÖLDMÉRÉSI ÉS FÖLDRENDEZŐI FŐISKOLAI KAR RÖVID TÖRTÉNETE ÉS FEJLESZTÉSÉNEK FŐBB FELADATAI

A földmérés tudománya több évezredes múltra tekint vissza, ennek ellenére hazánkban az önálló felsőfokú földmérőképzés még nagyon fiatal. Az oktatás a XVIII. század két legjelentősebb hazai műszaki főiskolájának – az INSTITUM GEOMETRICUM-nak, és a BÁNYÁSZATI ÉS ERDÉSZETI AKADÉMIÁnak – tanszékein indult meg.

Önálló szakképzés hiányában a földmérés polgári szervezeteiben dolgozók bizonyos gyakorlati idő után, tanfolyamokon – a mai levelező képzéshez hasonlóan – szerezhettek magasabb fokú szakmai ismereteket. A tanfolyamok szakvizsgákkal zárultak.

Az önálló földmérő szakképzés először a legfelső szinten, az okleveles mérnökképzéssel indult meg. Sopronban 1949-ben létrehozták a Budapesti Műszaki Egyetem Erdő- és Földmérnöki Karát, melyet 1950-ben két részre – erdőmérnöki és földmérnöki osztályra – bontottak. Ugyanezen évtől a Műszaki Egyetemi Karok keretében, majd az 1956-59-es években a Nehézipari Műszaki Egyetem Földmérőmérnöki Karán, Sopronban folyt az oktatás. Jelenleg a Budapesti Műszaki Egyetem Építőmérnöki Kar képez földmérőmérnöki szakon végzett építőmérnököket.

A felszabadulás után megváltozott társadalmi viszonyok, az alapos elméleti ismeretekkel rendelkező földmérőmérnökökön kívül, egyre több, a gyakorlati alkalmazásban és végrehajtásban is jártas szakembert igényeltek. Ennek érdekében hozták létre Székesfehérvárott 1962-ben a Felsőfokú Földmérési Technikumot. Az intézmény 1965-ben önálló oktatási épületet kapott, oktatóit az Állami Földmérési és Térképészeti Hivatal neves szakembereiből, továbbá a Jáky József Útépítő Tech-

nikum tanáraiból válogatták. Tíz év alatt közel 900 földmérő szaktechnikus végzett. A 70-es évek elején történt meg az a szelekció, amely eldöntötte, hogy a felsőfokú technikumok közül, melyik helyen értek meg a főiskolává válás feltételei. Intézményünkre vonatkozóan a minisztertanács 1032/1972. (VII.31.) számú határozata így rendelkezett: „A soproni Erdészeti és Faipari Egyetemen – a székesfehérvári Felsőfokú Földmérési Technikum átszervezésével – Földmérési és Földrendezői Főiskolai Kart kell létesíteni. A Főiskolai Kar Székesfehérvárott működik."

Dr.Cziráki József – az EFE akkori rektora – az avatóünnepségen mondotta: „... az egyetemen belül a fehérvári kar önálló szervezeti egység lesz, feladatainak minél jobb ellátásához az egyetem minden tőle telhető segítséget megad". Az oktatás színvonalának további emelése érdekében újabb jelentős káderecserékre, illetve létszámfejlesztésre került sor. A földmérési ágazat, annak különböző intézményei jelentős gyakorlati tapasztalattal rendelkező mérnönök, az egyetem pedig a felsőoktatásban és kutatásban jártas oktatók áthelyezésével segítette a fejlesztést.

Napjainkig közel 1350 földmérő, illetve 150 földrendező üzemmérnöki oklevelet adtunk ki, szaküzemmérnöki továbbképzésben több mint százan vettek részt. Intézményünk tehát jelentős szerepet játszott abban, hogy a két évtizeddel ezelőtti szakemberhiány megszünt. Üzemmérnökeink alkotják a földhivatalokban, ágazati vállalatainknál dolgozó szakemberek derékhadát, a földmérő szakma továbbfejlesztésének terhe egyre inkább az ő vállaikon nyugszik. Az utóbbi másfél évtizedben nyilvántartott pályázati kiírások alapján a nappali tagozaton végzettek 2-3 álláshely közül választhatnak.

A felsőoktatási intézmények oktatói számára a kutatási munka végzése, a tudományos eredmények elérése nemcsak azok gyakorlati haszna, hanem az oktatás korszerű szinten tartása miatt is nélkülözhetetlen követelmény. A Főiskolai Kar sokat tett annak érdekében, hogy a földmérő szakágazat jelentős kutatóhelyévé váljék. Jónéhány hazai és nemzetközi tudományos ülés szervezője és résztvevőjeként szerzett elismerést. Kialakulóban van a fiatal oktatóknak az a típusa, amely korszerű tudományos ismeretekre támaszkodva magasabb szintű eredmények elérésére is képes. Kutatási eredményeink hatására terjedtek el viszonylag rövid idő alatt, a földmérő munkáját a terepen is könnyítő, programozható zsebszámológépek, növekedett a számítástechnikai kultúra. Jelentős eredmények születtek az ortofotótérképek készítése és a távérzékelés területén is. A folyamatosan fejlődő kutatások lehetővé tették, hogy ötévenként korszerűsítsük oktatásunk tartalmát. Tantárgyprogramjainkat 1963-ban, 1968-ban, 1973-ban, 1978-ban jelentősen átalakítottuk, a legutóbbi 1983-ban már a felsőoktatás fejlesztésének új irányelvei szerint készült.

A kutatási eredmények másik részét a továbbképzésben hasznosítottuk, elsők között indítottuk meg 1978-ban üzemmérnökeink szakosító továbbképzését.

Oktatási épületünket – amely 1965-ben a középfokú oktatási normák szerint készült – 1984-ben korszerűsítettük, bővítettük, 180-200 hallgató képzésére és a várható továbbképzési igények kielégítésére alkalmassá tettük. Jó úton halad az önálló kollégium megteremtésének ügye, amelyben hallgatóinknak mintegy 80 %-át tudjuk majd elhelyezni. Önálló sportlétesítménnyel nem rendelkezünk, hallgatóink számára a sportoláshoz szükséges termeket bérleményben biztosítjuk. Gép- és műszerellátottságunk közepes, néhány kulcsfontosságú műszerünk elavult, pótlásuk feltétlenül szükséges.

A földmérési ágazat szempontjából sajnálatos tény, hogy az okleveles földmérőmérnökök közül – az építőmérnöki alapképzés hatására – egyre kevesebben maradnak a MÉM irányítása alatt működő intézményekben. Pótlásukat valamilyen módon – az ágazat töretlen fejlődése érdekében – biztosítani kell. Célszerű, gazdaságos és az agrárfelsőoktatás fejlesztési irányelveinek megfelelő lenne az egyetemen belüli kétlépcsős megoldás, amelyet komplex fejlesztési tervünkben részletesen kifejtettünk. Lényege: a Székesfehérvárott végzett üzemmérnökök, bizonyos kritérium feltételek teljesítésével az anyaintézménynél, Sopronban szerezzék meg földmérő-földrendező mérnöki oklevelüket.

Az elmúlt másfél évtized igazolta a minisztertanács 1972. évi döntésének helyességét, a földmérő szakágazat fejlődése az egyetem harmadik karának munkája nyomán meggyorsult. A Főiskolai Kar és az Egyetem együttműködése mintaszerű, amely a további fejlesztések legfőbb záloga.

Dr.Németh Gyula
a Földmérési és Földrendezői Főiskolai Kar
igazgatója

250 ÉVES

EGYETEMÜNK LEGŐSIBB INTÉZMÉNYE!

Ha a világ leghíresebb tudományos ismertetőjét a „World of Learning" köteteit kézbe vesszük, a tudományos intézmények sorában külön szerepel egyetemünk és könyvtárunk. Az alapítás évszámaként az egyetemnél 1808, a könyvtárnál 1735. szerepel. Jogos mindkét évszám. Mi most az utóbbival foglalkozunk – dr.Hiller István (1983, 1978) után – részletesebben.

A könyvtár helye művelődéstörténetünkben

Az Erdészeti és Faipari Egyetem – egyetlen ilyen hazai felsőoktatási intézményünk – nemcsak korszerű segédeszközök birtokában, hanem ritka műszaki-természettudományos könyv- és folyóiratgyűjtemény tulajdonában is folytathatja oktató-kutató tevékenységét. Ez a gyűjtemény a XVI. század elejétől napjainkig szemléltetően mutatja tudós generációk céltudatos gyűjtő, fenntartó, fejlesztő és óvó munkáját. A párját ritkító műemlékállomány – a soproni Erdészeti és Faipari Egyetemen és a miskolci Nehézipari Műszaki Egyetemen – nemcsak szemet gyönyörködtető különteremben hívja fel magára a figyelmet, hanem bizonyítéka is a múlt, a műszaki-természettudományos kultúra megbecsülésének, páratlan értékű nemzeti kincsünk féltő őrzésének.

Nemcsak múzeális értékről van itt szó! Nemcsak felbecsülhetetlen kultúrtörténeti értéke, védetté nyilvánítása, meghatározhatatlan antikváriumi értéke, vagy éppen a korunkban divatos általános „antik-érték" emeli ezt az állományt a szuperlativuszok világába, hanem tudományos hasznossága is. Ma sem hagyhatók ugyanis figyelmen kívül megállapítások, pozitív és negatív tapasztalatok, amelyekre már évszázadokkal ezelőtt felfigyeltek, amelyeket leírtak, bizonyítottak, de a viharos történelmi korszakokban figyelmen kívül hagytak. E könyvek, a könyvtárosok becsülendő tudományos munkája nyomán, ismét élők, mint ahogy többségében a bennük lévő gondolatok is. Ezt azért állíthatjuk, mert e könyvtár létrejöttét, fejlődését olyan egyetemes tudósok alakították, befolyásolták, mint Jacquin, Delius, Peithner, Poda, Scopoli, Haidinger, Patzier, Doppler, Wilckens, Feistmantel stb. A könyvtárral személyes kapcsolatot tartott Volta, a volframot felfedező mexikói Fausto d'Elhuyar, emlőin nevelkedett a tellurt felfedező Müller Ferenc vagy a magyar geológia megteremtője, Szabó József. A selmecbányai Bányászati Akadémia tudományos légköre hozza létre 1786-ban az első nemzetközi bányászati társaságot, a „Societat der Bergbaukunde" elnevezésűt, amelynek több mint másfélszáz tudós tagja között volt többek között Lavoisier, Gmelin, Crell, Klaproth, Watt és Goethe is. Természetes tehát, hogy a könyvtár polcaira kerültek a világ legnagyobb tudósainak művei. Csak néhányat említünk: Plinius, Euler, Segner, Biot, Mariotte, Bernoulli, Leupold, Belidor, Galilei, Boyle, Ampére, Faraday, Gay-Lussac, Lavoisier, Berzellus, Buffon, A. Humboldt, Cuvier, Calvör, Cramer, Newton, Darwin stb.

Selmecbánya a 18. és 19. században Európának egyik legjelentősebb tudományos központja és bölcsője nemcsak a bányászati-kohászati, hanem a geodéziai-kartográfiai, kémiai, geológiai és erdészeti tudományoknak is. E tudományok helyi művelőinek érdekében áll a könyvtár sokirányú fejlesztése. Az Akadémia fennállásának minden időszakában a tanári kar többsége haladó szellemű volt, a 19. és 20. század fordulóján többsége szabadelvű-liberális. Már csak az oktatott tárgyak világnézeti nyitottsága és minden dogmatizmussal ellenkező jellege miatt is. Igy válik érthetővé, hogy a könyvtár polcaira kerültek a haladó társadalomtudományi művek is, az utópista szocialisták munkái és Marx is.

Az állomány, amely hazánk első és egyetlen műszaki műemlékkönyvtára, összetételénél és ritka, vagy egyetlen példányban fennmaradt műveinél fogva a maga nemében egyedülálló.

1. Dr.Hiller István: Az Erdészeti és Faipari Egyetem Központi Könyvtára. Sopron, 1978. 4. old.
2. Dr.Hiller István: Büszkeségünk a műemlékkönyvtár. Soproni Egyetem, 1983. 10. old.

RÉSZLETEK

AZ ERDÉSZETI ÉS FAIPARI EGYETEM KOMPLEX FEJLESZTÉSI TERVÉBŐL

(1985)

Az Erdészeti és Faipari Egyetem jogelőd intézményét a selmecbányai Bányatisztképző Iskolát 250 éve (1735-ben) alapították. Az önálló erdészeti felsőoktatás 175 éves jubileumáról pedig a közelmúltban (1983) emlékezhettünk meg. 1919-ben Sopronba települt intézményünk fejlődésére nemzeti történelmünk fordulópontjai mindig jelentős hatást gyakoroltak. Az intézményt azonban gazdag szakmai múltja, haladó hagyományai és nem utolsó sorban oktatóinak, dolgozóinak, hallgatóinak közismert szakmaszeretete, áldozatkészsége átsegítette a nehézségeken. A fejlődés így szinte folyamatosnak tekinthető.

Napjainkban az erdészettel, vadgazdálkodással, faiparral, táj- és földrendezéssel, földméréssel és a papíriparral szemben támasztott minőségi követelmények egyre fokozódnak. A gyakorlati, szakmai munkában is nélkülözhetetlenné vált a korszerű számítástechnikán alapuló tervező és szervező tevékenység, növekszik az automatizálás és a robottechnika térhódítása, kialakulóban vannak a komplex fatermelés és fafelhasználás technológiai feltételei. A környezeti ártalmak elleni védekezés, a tragikus erdőpusztulás megfékezése és a korszerű erdőművelés elméleti megalapozása egyaránt igénylik a magas szintű biológiai és biotechnikai ismereteket. Egyre növekszik a jelentősége a racionális föld- és tájhasznosításnak is. A mai gazdasági viszonyok határozottabb követelményeket támasztanak mérnökeink műszaki-ökonómiai készségével szemben.

Az újabb követelményeket oly módon kell érvényre juttatni az oktató-nevelő és kutató munkában, hogy tartalmilag tovább erősödjék az alkotó értelmiséggé nevelés funkciója és a társadalmi változásokkal összhangban a hallgatóság szocialista tudatformálása.

A fenti összefüggések – a műszaki haladás és a népgazdasági környezet fejlődése, változásai – alapján fontos feladattá vált a hosszabb távon előttünk álló fejlesztési feladatok komplex módon való megfogalmazása.

E munkához megfelelő elvi alapot és gyakorlati útmutatást biztosítanak: az MSZMP Politikai Bizottság 1981. február 3-i határozata és az agrárfelsőoktatás fejlesztésének közelmúltban jóváhagyott irányelvei.

Az Erdészeti és Faipari Egyetem jelenlegi helyzetének átfogó ismertetése

Az Erdészeti és Faipari Egyetem 3 karán (Erdőmérnöki, Faipari Mérnöki, Földmérési és Földrendezői Főiskolai – 7 szakon – erdő- és faiparimérnöki, faipari-, földmérő- és földrendező üzemmérnöki, faipari és papíripari kiegészítő mérnöki szakon) folytat a népgazdaság igényeinek megfelelő oktató-nevelő munkát.

A felvételi tevékenységünket tervszerű beiskolázási propagandamunka segíti. Beiskolázási gondok egyik karunkon sem voltak, de a pályázók száma és a felvételi pontszám tekintetében is nagyok a különbségek. amíg az Erdőmérnöki Karon 3,5 – 3,0-szeres a túljelentkezés, addig a többin 1,2 – 1,5-szeres. A szakközépiskolákból az új felvételi rend szerint többen kerülnek be, de az alaptárgyaknál nagyok a nehézségeik.

Az Egyetem nevelési programjának és a karok nevelési tervének megvalósítását is jól segítette a KISZ szervezet aktív tevékenysége. A KISZ szervezet 1983. és 1984. években elnyerte a Kiváló KISZ szervezet zászló, 1985-ben pedig a KISZ KB Vörös Vándorzászló kitüntetéseket.

A soproni karok Fekete Zoltán Kollégium 1982. évben elnyerte a „Kiváló Kollégiuma", a Földmérési és Földrendezői Főiskolai Kar diákotthona pedig 1984. évben a „Kollégium" címet (a soproni karok részére 380 kollégiumi férőhely áll rendelkezésre, a főiskolai karnak jelenleg még bérelt kollégiuma van mindössze 88 főre).

Közművelődési és sport tevékenységünk hagyományosan aktív. A jól működő Fotókör, Egyetemi Színpad, Jazz-klub mellett új színfoltot hozott a népi tánccsoport eredményes újjáalakítása (Ürmös Néptánc Együttes). Sportolóink közül kiemelkedő sikereket érnek el a tájfutók, céllövők és kosárlabdázók. A tömegsport érdekében fontos feladatunk újabb szabadtéri kispálya építése...

Mind nagyobb problémát jelent azonban, hogy kevés a kutatási segéderő, és hogy a műszerpark korszerűsítésére valamint a szakfolyóiratok, könyvek beszerzésére egyre kisebb összegek állnak rendelkezésünkre.

Nemzetközi együttműködésünk keretében egyetemi karaink oktatóinak 40-50 %-a utazik évente külföldre, szovjet, NDK és csehszlovák intézményekkel nyári hallgatói cseregyakorlatokat szervezünk. Hasznos kutatási-oktatási kapcsolataink vannak csehszlovák, NDK, szovjet és lengyel erdészeti és faipari felsőoktatási intézményekkel. Kibontakozóban van hasonló együttműködés bolgár és NSZK-beli egyetemekkel. Tovább kell bővítenünk a Főiskolai Karunk nemzetközi kapcsolatait is.....

Sajnálatos, hogy pénzügyi okok miatt be kellett fejeznünk az eredményes kutatási projektet a Coloradói Egyetemmel.

Oktatóink (kutatóink) tollából évente 20-25 könyv és jegyzet, 180-200 tudományos közlemény születik.....

Az Erdészeti és Faipari Egyetem 3 karán 26 oktatási szervezeti egység (tanszék, lektorátus) keretében 144 oktató és 16 kutató végzett oktató-nevelő és tudományos munkát. Az ő munkájukat segíti 127 igazgatási és adminisztartív, valamint 156 fizikai alkalmazott. Az oktatók és kutatók 22 %-a tudományos minősítéssel, további 3,4%-a műszaki doktori címmel rendelkezik. A tehetséges fiatal oktató-gárda eredményei alapján a tervszerű, folyamatos káderutánpótlás feltételei biztosítottnak tekinthetők.

Az Egyetem kezelésében lévő fertődi v. Esterházy-kastély épület karbantartását a korábbiakat meghaladó ütemben végeztük. Intézkedtünk a kastély-park megfelelő gondozásáról is.

Az erdészeti felsőoktatás 175. évfordulójának tiszteletére 1983-ban megnyitott „Erdészeti, faipari és földmérés történeti gyűjtemény" 4 helyisége az elmúlt évben mintegy 10 ezer vendéget fogadott nemcsak hazánkból, hanem a világ minden részéről. A Tanulmányi Erdőgazdaság a teljes műemléképületet a múzeum végleges kialakítására várhatóan 1985. II. félévében adja át. Az erdészeti és faipari vállalatok anyagi támogatásával intézkedéseink az épület felújítására a múzeum kialakítására folyamatban vannak.

Összefoglalva intézményünk jelenlegi helyzetének átfogó ismertetését megállapíthatjuk, hogy az oktató-nevelő és kutató munka kiegyensúlyozott, jó személyi és jelenleg még megfelelő tárgyi feltételek mellett a mai társadalmi igényekkel összhangban álló színvonalon folyik. Azonban, ha a közeljövőben nem lesz lehetőségünk a legsürgősebb fejlesztésekre, a lemaradás elkerülhetetlen lesz.

A mérnökképzés fejlesztésének fontosabb általános tartalmi és módszertani kérdései, feladatai

A kiszélesedő tudományos-technikai fejlődés a változó gazdasági körülmények korszerűsítési igényeket támasztanak az erdészeti, faipari és földmérési felsőoktatással szemben is. A tartalmi, ill. formai (szervezeti) korszerűsítést a szakmai igények alapján az általános társadalmi és szűkebben, az ifjúsággal kapcsolatos ismert problémákkal egyidejűleg, azokkal kölcsönhatásban kell megoldani. Az oktatás új módszereinek bevzetése nem történhet pusztán azért, mert a hagyományos módszereken feltétlenül változtatni kell, s a hagyományosan oktatott anyagot egyik napról a másikra ujjal kell felcserélni. Az oktatás tartalmi és módszertani korszerűsítésének átfogó feladatait intézményi szinten az agrárfelsőoktatás fejlesztésének központilag kidolgozott irányelvei alapján az alábbiak szerint foglaltuk össze.

- az oktatók pedagógiai műveltségének és nyelvismeretének fokozása, kihelyezett pedagógiai- és nyelvtanfolyamok indításával;
- az előadási és gyakorlati órák optimális arányainak kialakítása annak figyelembevételével, hogy az előadások az összefüggések sokoldalú megvilágításával és a fejlődési tendenciák felvázolásával foglalkozzanak;
- folytatni kell a széles körű elméleti alapokra épülő, komplex, gyakorlatias ismereteket nyújtó oktatási formák bevezetését, az ismeretanyagok fokozottabb egymásra építését, az átfedések kiszűrését.
- tovább kell fokoznunk a hivatástudat elmélyítését és a szakmaszeretetre nevelést, támaszkodva gazdag történelmi múltunk mind teljesebb megismertetésére és a fejlesztési elképzelések bemutatására.

- növelni kell a szabadon választott (fakultatív) tárgyak szerepét, jelentőségét. E tárgyak ugyanis – nagyobb rugalmasságuk következtében – lehetővé teszik a legaktuálisabb, legkorszerűbb ismeretek oktatásának kipróbálását, és – megfelelő idő (1-2 év) eltelte után – a kötelező oktatási ciklusba vonását;
- tanulmányi folyamatban és az értékelésben növelni kell a hallgatók önálló tevékenységének, tudományos diákköri és diplomamunkájának súlyát. Törekedni kell arra, hogy az oktatási egységek lehetőleg azonos nehézségi fokú és egységes szempontok alapján összeállított diplomamunkákat adjanak ki, lehetővé téve ezzel az egységes elbírálást. Ezzel kapcsolatban a tanszékek minden lehetséges módon törekedjenek a tantárgyaik iránti érdeklődés felkeltésére, mert ez szükséges, bár nem elégséges feltétele a diplomatervező hallgatók egyenletes elosztásának;
- sürgősen meg kell oldani az oktatástechnológiai egység kialakítását; gyorsítani kell a korszerű videotechnikai és számítástechnikai eszközök szaktanszékeken történő fokozottabb alkalmazását és a tantervek számának növelését, valamint egységes szempontok szerinti korszerűsítését;
- a tanszékek javaslatára és a Karok vezetésének döntése alapján – figyelemmel a tantárgyak anyagának jellegére –, az ésszerűség és a szükségszerűség messzemenő figyelembevételével, tovább kell szélesíteni a kiscsoportos oktatást;
  (Túlhaladott, adminisztratív szemléletű álláspont ezt az oktatók óraszámának megállapításakor figyelmen kívül hagyni)
- elő kell segíteni a különböző típusú középiskolákból érkező hallgatók ismeretanyagának, tudásszintjének kiegyenlítését. A pályázó nyelvtudását már a felvétel elbírálásakor célszerű figyelembe venni;
- a kiemelkedő képességű és szorgalmú hallgatók teljesítményét mind a tanulmányi ösztöndíj megállapításánál, mind a végzés utáni elhelyezkedésnél a jövőben fokozottabban kell figyelembe venni.

A fentiekben kiemelt általános feladatok, javaslatok folyamatos megvalósítása jelentősen elősegítheti a különböző szakágazati ismeretek hatékony elsajátíttatását.

A tudományos munka fejlesztésének főbb irányai és feladatai

Korszerű egyetemi oktatás magas színvonalú tudományos tevékenység nélkül nem lehetséges. Feltétlenül biztosítani szükséges tehát az oktatás-kutatás – és termelés fejlesztés igényeinek szakágazatonkénti összhangját.
Ennek figyelembevételével a tudományos munka fejlesztésekor a következő szempontokat és irányokat kell alapul venni.

- a meggyorsult szakmai fejlődés szükségessé teszi az általános alapképzés és a posztgraduális képzés programszerű tananyagainak folyamatos korszerűsítését a hazai adottságok és kutatási eredmények, valamint a nemzetközi tudományos színvonalat reprezentáló ismeretanyagok alapján.
- az erdészeti, faipari, papíripari és földmérési tudományok területén – figyelembe véve a hazai adottságokat és gyakorlati igényeket – az érdekelt intézményekkel (pl. kutató, fejlesztő intézmények) összehangolt program alapján kell a legfontosabb alapkutatási feladatokat folytatni, ennek szervezett kereteit – lehetőleg több éves programos kutatás formájában – biztosítani.
- az egyetem egyre szélesedő nemzetközi kapcsolataiban konkrétabbá kell tenni a tudományos együttműködést, egyes nagyértékű műszerek és egyéb adottságok tekintetében fokozottabban figyelembe kell venni a társintézmények lehetőségeit, a közös kutató munka végzését.
- egyetemünknek továbbra is részt kell vállalnia az erdőgazdaságok, faipari üzemek műszaki fejlesztésével kapcsolatos közvetlen problémák megoldásában, akár szerződéses vagy eredményérdekeltségű kapcsolatok keretében; ehhez a munkához figyelembe kell venni a geodéziai és papíripari vállalatok növekvő mértékben jelentkező igényeit is.....

Közművelődési és sport tevékenység fejlesztése

A közművelődés elsődleges területeire, intézményeire egyetemünkön is nagy szerep hárul. A művelődési otthon szerepét betöltő KISZ klubház tradicionális (szórakoztató, ismeretterjesztő és öntevékeny művészeti) közművelődési formáitól, az értelmiségi felkészülés és értelmiségi lét, a korszerű szakmai, általános és politikai műveltség öntevékeny megszervezésének bázisát jelentő könyvtárig, levéltárig és szakmúzeumig, illetve az általuk biztosított tevékenységi formákig, szolgáltatásokig.....

A testkultúrának, a sportnak intézményünkben nagy hagyományai vannak. (Sportegyesületünk a SMAFC ez évben ünnepli fennállásának 125. évfordulóját). Tornacsarnokunk megfelelő színvonalú. Fontos feladatunk egy újabb szabadtéri kispálya építése a tömegsport céljára.

Az élsporthoz (tájfutók, céllövők, kosárlabdázók) sajnos rendkívül szerények az anyagi lehetőségeink.. (Meggyőződésünk, hogy országos szinten is csak akkor lehet eredményes előrelépés az élsportban, ha az iskolai-egyetemi sport fokozottabb támogatást kap.)

Személyi és tárgyi feltételek

Az alapvető személyi feltételek intézményünk oktató-nevelő munkájához biztosítottak. Káderutánpótlási gondjainkat kedvezően segíti elő az a tény, hogy fiatal oktatóink közül egyre többen szereznek tudományos fokozatot (1984-1985-ben 10 fő) és válnak alkalmassá magasabb szintű feladatok ellátására.

Az eredményes oktató-munkához elhalaszthatatlanul kapcsolódik a hatékony tudományos tevékenység. Fontos feladatunk – az együttműködő vállalatokkal, intézményekkel közösen – a Faipari Mérnöki Karon a tervezett kutató csoportok létrehozása. Ennek létszám igénye: 9-12 fő.

Az OKTH anyagi segítsége mellett stabilizálni kívánjuk a Tájrendezési és Környezetvédelmi Tanszéken belüli kutató csoportot (4-6 fő).

Az új képzési feladatok is bizonyos létszámbővítést igényelnek. A beindított levelező papíripari mérnök (kiegészítő) és a közeljövőben tervezett levelező földmérő-földrendező mérnök (2. képzési szint) reális létszám igénye: 4-5 fő.

Ezen képzési formák VIII-IX. ötéves tervben tervezett nappali tagozatos bevezetése további 8-10 fő oktatói(kutatói) létszámbővítést igényel.

Az új oktatási feladatoknál fokozottabban igénybe kívánjuk venni az együttműködő intézmények személyi és tárgyi feltételeit.

Az oktatás tartalmi korszerűsítése, a képzési rendszer, a továbbképzés és tudományos munka fejlesztése, a szervezeti módosulások tárgyi feltételeinek biztosítása jelentős anyagi ráfordításokat igényel....

Gép- és műszerállományunk 40 %-ban minősíthető korszerűnek (10 évnél nem régebbi). A soproni karok műszerállománya elavultabb, a pótlással történő szintentartás nem biztosítja a kitűzött feladatok ellátását. Műszerparkunk folyamatos, ésszerű fejlesztése évente mintegy 6.000 m/Ft-t, ezen belül 3.000 m/dtFt-t igényel. Kiemelten fontos feladat a számítás-és oktatástechnikai eszközállomány gyarapítása. Ennek során új, nagyteljesítményű számítógépre és a szervezeti egységeknél elhelyezett személyi számítógépekre van szükség. Folytatni kívánjuk tantermeink videotechnikával való felszerelését.

Előbbre kell lépni az ügyvitelgépesítés területén az igazgatási valamint gazdálkodási szervezet korszerűsítésével egyidejüleg.

NÉHÁNY FELJEGYZÉS

AZ ERDÉSZETI ÉS FAIPARI EGYETEM

VENDÉGKÖNYVEIBŐL

Igaz hálával köszönöm az itt szerzett élményeket, nem fogom elfelejteni sem azt, amit láttam, sem azt, amire – talán közben észre se vették – megtanítottak.

Sopron, 1960. május 11.

Szabó Magda

——— o ———

Mindenki úgy keresi vágyainak teljesülését, ahogy módja nyílik rá. Én egykor Sopronban akartam erdőmérnökhallgató lenni. Nem így alakult, s emiatt már nem egyszer lett rossz kedvem. S hogy valamiképpen kárpótoljam magam, regényt írtam soproni erdőmérnökhallgatókról. Nekem egy bizonyos fokig kárpótlás, s bízom benne, hogy a regény mindazoknak, akik itt a soproni Erdőmérnöki Főiskolán dolgoznak-tanulnak és kezükbe veszik a könyvet, jó szórakozást ád.

Sopron, 1961. november

Szilvási Lajos

——— o ———

Szívélyes üdvözletem és jókívánságaim küldöm az Erdészeti és Faipari Egyetem tanári karának, alkalmazottainak és hallgatóinak.

Sopron, 1967. május 7-én

Kádár János

——— o ———

Milyen jó volna ebbe az emlékkönyvbe – és minden emlékkönyvbe – valami soha el nem mondott, soha le nem írt bölcs gondolatot és szép mondatot beleírni, de óh, éppen az ilyen túlzsufolt vagy éppen hajszás nappalon nem jut az ember eszébe semmi olyan, amit vagy ő, vagy más már el nem mondott volna.

Még csak a szakma belső dolgaiba se merek beleszólni, ámbár egyszer, változatos életem során, már az Alföldfásítás országos felügyelője is voltam. Legfeljebb azt írhatnám ide, de már ez is csak ismétlés lehet, mert régen hangoztatom, hogy az erdészet – erdőtudomány és erdésztársadalom akkor végzi jól a feladatát, ha az ország kétmillió holdnyi erdője igazi fatermelő gazdaságokká fejlődik.

Ettől nagyon messze vagyunk én már nem érem meg, dehát az is mindegy. Az író, mint író is azt szeretné, ha nemcsak a mának tudna írni. Az erdésznél ez törvény: az ő fái mindig csak a jövőben nőhetnek meg.

Elnézést a buzdító hangért! Sajnos, ez a természetem!

Sopron, 1968. április 19.

Veres Péter

——— o ———

Az Egyetem munkájáról kapott tájékoztatást és a mi faipari hallgatóink magas szakmai képzettséggel való oktatását, népünk nevében nagyon köszönöm.

Köszönetemet fejezem ki az Egyetem oktatói karának és valamennyi dolgozójának, hallgatóink jó tanulmányi eredményeinek eléréséért.

Az Önök további munkájához nagy sikereket és jó eredményeket kívánok.

Éljen a mongol-magyar barátság és együttműködés!
(Fordítás)
Sopron, 1971. március 29.

Baldandorzsin Dörvölzsin
a mondol Népköztársaság Nagykövetségének
első titkára

——— o ———

Köszönöm, hogy lehetőségem nyílt az Egyetem hallgatóival, tanáraival találkozni! Gazdagabb lettem egy nagyszerű élménnyel. Sok sikert kívánok az Egyetem párt- és állami vezetőinek, oktatóinak felelősségteljes munkájukhoz, az új szocialista szellemű szakembereink neveléséhez.
Sopron, 1975. november 12.

Grósz Károly

——— o ———

Ifi koromban bázis intézményemnek számított a ma már egyetem, de akkor még főiskola. Nagyon örülök annak, hogy előadó is lehettem a nagymúltú intézményben és talán még „nyomot" is hagytam.
Bízom benne, hogy a következő találkozásunkig nem telik el 9 év, mint ami eddig összejött.
Sopron, 1979. június 19.

Berecz János

——— o ———

Köszönöm a nagy megtiszteltetést, a díszdoktori címet és az egy életreszóló szép fogadást.
Vivat crescat, floreat Akademia!
1979. XI. 6-án

Mirko Vidakovic

——— o ———

Köszönjük Rektor elvtársnak, az Erdészeti és Faipari Egyetem párt-, állami és társadalmi vezetőinek, professzorainak a mai érdekes tanácskozást. Az őszinte véleménynyilvánítást, hasznos tanácsokat, a konstruktív kritikát.
Kérjük, támogassák továbbra is a magyar erdőgazdálkodás és faipar fejlesztését, az egy nyelven beszélő közös célért dolgozó kollektívák kialakítását.
Szolgálják nagy elhivatottsággal az erdészeti oktatás és kutatás nagyon nehéz, de nagyon szép munkáját.
1980. május 16.

Királyi Ernő
Váradi Géza
Bondor Antal

——— o ———

Ezúton is tisztelettel köszönjük az Egyetemről szóló értékes tájékoztatást, a szíves vendéglátást. Bizonyos, hogy az ilyen alkalmak további együttműködésünk fejlődését szolgálják. Az Egyetem minden oktatójának, dolgozójának sok sikert, eredményes munkát kívánunk a Közlekedési és Távközlési Műszaki Főiskola oktatói kollektívája nevében.
Sopron, 1980. X. 15.

Dr.Kiscelli László

——— o ———

A 174.-ik tanévének megnyitása alkalmából tett látogatásom során meggyőződtem arról, hogy az Egyetem a társadalom igényeinek megfelelő készült fel az előtte álló – a Politikai Bizottság határozatainak megfelelő – és a szorgalmas, mindennapi szakember-nevelő munka végzésére.

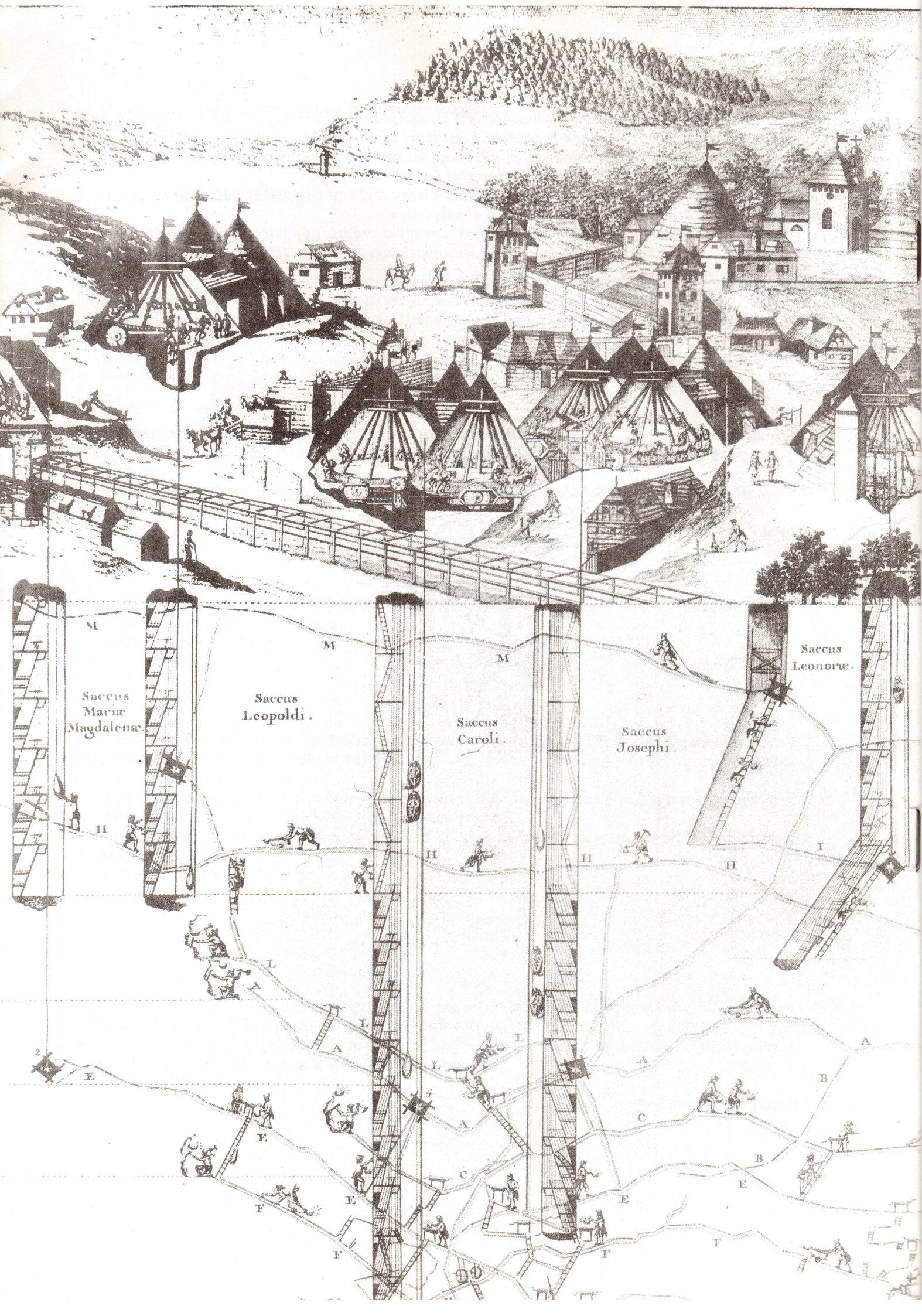
Ehhez a nemes munkához a tárgyi és személyi feltételek adottak.

Tovább kell munkálkodni a biztatóan alakuló a nagy szellemi energiákat felszabadító, alkotólégkör javításán, az egyetemi demokratizmus elmélyítésén.

Nemes feladatukban biztosan számíthatnak a magyar erdészet és faipar, valamint földmérés legszélesebb szakmai közvéleményének, és a Mezőgazdasági és Élelmezésügyi Minisztériumnak a bizalmára és támogatására.

Sopron, 1981. szeptember 9.

Váncsa Jenő
Kreiter Mária

Saccus Mariæ Magdalenæ.
Saccus Leopoldi.
Saccus Caroli.
Saccus Josephi.
Saccus Leonoræ.